

Sygn. akt II CSK 141/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A.C.
przeciwko W. z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana W. w W. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 listopada 2018 r., którym oddalona została jej apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 kwietnia 2017 r. uwzględniającego w całości powództwo A.C. o zapłatę, uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nieważnością postępowania. Odwołała się w tym zakresie do podstawy skargi obejmującej zarzuty naruszenia przepisów postępowania: „art. 379 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 509 i 498 k.c. oraz art. 61 i 65 k.c. poprzez błędne uznanie, że doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności na rzecz powoda w braku jej oznaczenia zgodnie z regulacją zawartą w § 1 ust. 3 umowy cesji z dnia 28 listopada 2013 r. -

zał. do pozwu, a nadto potrącenia objętej w/w umową cesji wierzytelności z wierzytelnością K. SA - cedenta zgodnie z oświadczeniem zawartym w piśmie K. SA z dnia 05.02.2014 r. skierowanym do cesjonariusza i pozwanej (...). Powyższy stan skutkuje brakiem zdolności procesowej powoda - brak legitymacji czynnej, zaś po stronie pozwanej występuje brak legitymacji procesowej biernej. Nieważność postępowania w sprawie występuje też na podstawie art. 379 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wobec nie uznania przez Syndyka w sprawie ozn. sygn. akt: XII GUp (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w S. żadnych wierzytelności zgłoszonych przez powoda, w tym objętej pozwem i umową cesji wierzytelności z dnia 28.11.2013 r. i występowania w tym zakresie stanu powagi rzeczy osądzonej". Skarżąca uzasadniła ponadto swój wniosek oczywistą zasadnością skargi, odwołując się w tym zakresie do swych wywodów na temat nieważności postępowania i dodatkowo wskazała na oczywiste - jej zdaniem - naruszenie przepisów art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutów apelacyjnych i nierzetelnej ich ocenie.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należyście uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżąca nieskutecznie powołała się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., a zatem na nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze też pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Powołanie przez skarżącą przesłanki nieważności postępowania przewidzianej w art. 379 pkt 2 k.p.c. k.p.c. można traktować jedynie w kategoriach nieporozumienia, będącego wynikiem błędnego utożsamienia zdolności procesowej, której brak pociąga za sobą nieważność postępowania z legitymacją procesową (czynną lub bierną), której brak nie powoduje nieważności postępowania, lecz wpływa na wynik sprawy. Nietrafnie też skarżąca powołała się na powagę rzeczy

osądzonej (art. 379 pkt 3 k.p.c.). Okoliczność, że w postępowaniu upadłościowym wierzyciel (powód) zgłosił swoją wierzytelność i doszło do rozstrzygnięcia w tym przedmiocie nie stanowi przeszkody do jej dochodzenia w procesie, gdyż postępowanie to nie stanowi sprawy w toku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., V CSK 74/05, niepubl. i postanowienie tego Sądu z dnia 25 listopada 2019 r., II CNP 48/09, niepubl.). Należy dodać, że powaga rzeczy osądzonej może wystąpić w przypadku tożsamości podmiotów występujących w różnych sprawach (art. 379 pkt 3 w zw. z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.), która tu nie zachodziła.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., strona skarżąca powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Wymaganie to nie zostało spełnione. Odwołanie się do wywodów na temat nieważności postępowania, stanowiącej odrębną przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej, było tyleż chybione formalnie, co merytorycznie nieuzasadnione. W pozostałym zakresie skarżąca ograniczyła się do wyrażenia własnego przekonania, że orzeczenie „w sposób oczywisty narusza też przepisy postępowania tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.”, co nie tylko nie zostało właściwie uzasadnione, ale nie mogło odnieść skutku z tej przyczyny, że wymienione przepisy nie zostały objęte podstawami skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego orzekając stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

jw

